

всички случаи то трябва да бъде разглеждано в контекста на семантичната редица хайдушко сборище - вода - хайдушко имане, съотносима с акта на посвещение в хайдутство. (Демирев: 185-191)

Тук е мястото да се подчертае, че топонимите, с които са свързани знанията за скрито хайдушко имане имат активна позиция в хайдушкото пространство, респективно в организацията на пространството като цяло.

Важно е да се изтъкне също, че хайдушкото имане е ненамираемо, въпреки знанието за подробностите относно обозначителната система от знаци и въпреки непрекъснатото му търсене и до днес. Това не е само заради специалните съоръжения, изградени за скриването му, както говорят преданията. (Демирев 2006а: 109-113) Тази ненамираемост вероятно се съотнася със семантемата царство - царско съкровище, чието съхраняване е гаранция за съществуването на царство. (Маразов 1994: 6-8) Оттук може да се предположи, че една от функциите, определена в хайдушката фолклорна история на хайдутите като етнически войни е и на пазители на етническото съкровище. В подкрепа на това е взаимозависимостта между посвещение в хайдутство и хайдушкото имане - най-често хайдутите се събират и стават хайдути, за да се сдобият с такова чрез обир на хазна, царска /турска/ и да я скрият. (Демирев 2006б)

Може да се твърди, че хайдушката фолклорна история е изключително активен елемент в процеса на усвояване и организиране на пространството на Сливенската планина. Тя осмисля почти изцяло очертаното тук трето ниво в него - билото чрез значимото присъствие на хайдутина като етнически воин.

С оглед на всичко казано дотук в контекста на представите за сакралния характер на Сливенската планина е логично да се допусне, че в нейното пространство съществува място, което е имало във времето, а вероятно и до днес, функцията